Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.06.1995, sp. zn. Tcnu 4/95, ECLI:CZ:NS:1995:TCNU.4.1995.1

Číslo: 53/1995

Právní věta: V případě mezinárodní spolupráce podle článku 31 odst. 1, 2 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci (č. 209/1993 Sb.), kdy má být na území České republiky vykonán trest odnětí svobody uložený občanu České republiky rozsudkem soudu na území Slovenské republiky a odsouzený se v době žádosti o předání k výkonu trestu již nachází na území České republiky, musí být z jeho vyjádření souhlasu s tímto postupem ve smyslu článku 3 odst. 1 písm. d) a článku 7 štrasburské Úmluvy o předávání odsouzených osob (č. 553/1992 Sb.) patrno, že si je vědom i skutečnosti, že nemůže být vydán k výkonu trestu do ciziny.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.06.1995

Spisová značka: Tcnu 4/95

Číslo rozhodnutí: 53

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Uznávání a výkon cizích soudních rozhodnutí

Předpisy: 141/1961 Sb. § 384a 553/1992 Sb. čl. 3 odst. 1 písm. d) 209/1993 Sb. čl. 31 odst. 1
čl. 31 odst. 2
čl. 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 53/1995 sb. rozh.

V případě mezinárodní spolupráce podle článku 31 odst. 1, 2 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci (č. 209/1993 Sb.), kdy má být na území České republiky vykonán trest odnětí svobody uložený občanu České republiky rozsudkem soudu na území Slovenské republiky a odsouzený se v době žádosti o předání k výkonu trestu již nachází na území České republiky, musí být z jeho vyjádření souhlasu s tímto postupem ve smyslu článku 3 odst. 1 písm. d) a článku 7 štrasburské Úmluvy o předávání odsouzených osob (č. 553/1992 Sb.) patrno, že si je vědom i skutečnosti, že nemůže být vydán k výkonu trestu do ciziny.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14. 6. 1995 sp. zn. Tcnu 4/95)

Nejvyšší soud České republiky zamítl podle § 384 tr. ř. návrh Ministerstva spravedlnosti České republiky na uznání rozsudku Okresního soudu ve Spišské Nové Vsi ze dne 14. 1. 1991 a usnesení téhož soudu ze dne 8. 7. 1993, obě rozhodnutí sp. zn. 1 T 239/90, na území České republiky.

Z odůvodnění:

Obžalovaný E. Ž. byl rozsudkem Okresního soudu ve Spišské Nové Vsi ze dne

14. 1. 1991 sp. zn. 1 T 230/90 uznán vinným pokusem trestného činu krádeže podle § 8 odst. 1, § 247 odst. 2 tr. zák. spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců. Usnesením Okresního soudu ve Spišské Nové Vsi ze dne 8. 7. 1993 téže spisové značky bylo rozhodnuto, že odsouzený uložený trest odnětí svobody vykoná.

Ministerstvo spravedlnosti Slovenské republiky dne 23. 2. 1995 požádalo Českou republiku v této věci o předání k výkonu trestu odnětí svobody ve smyslu čl. 31 odst. 2 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci poskytované justičními orgány a o úpravě některých právních vztahů v občanských a trestních věcech ze dne 29. 10. 1992, která byla uveřejněna pod č. 209/1993 Sb. (dále jen Smlouva) a podle příslušných ustanovení Úmluvy o předávání odsouzených osob sjednané dne 21. 3. 1983 ve Štrasburku, která byla uveřejněna pod č. 553/1992 Sb. (dále jen Úmluva). Součástí žádosti je protokol sepsaný ve Věznici Nové Sedlo Okresním soudem v Lounech dne 21. 3. 1995 o souhlasu odsouzeného s předáním k výkonu trestu.

Ministerstvo spravedlnosti České republiky dne 3. 3. 1995 podalo Nejvyššímu soudu návrh ve smyslu § 384a tr. ř., aby s ohledem na citované mezinárodní smlouvy rozhodl, že popsaná rozhodnutí Okresního soudu ve Spišské Nové Vsi se uznávají na území České republiky.

V době podání tohoto návrhu se odsouzený nacházel na území České republiky ve Věznici Nové Sedlo, kde vykonává trest odnětí svobody uložený mu rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně dne 10. 5. 1994 sp. zn. 1 T 132/94 v trvání 4 roků.

Nejvyšší soud České republiky projednal návrh Ministerstva spravedlnosti ČR a dospěl k těmto závěrům:

V této trestní věci nejsou splněny podmínky citovaných mezinárodních smluv pro postup navrhovaný Ministerstvem spravedlnosti ČR.

Podle článku 31 odst. 1 Smlouvy se státní občané jedné smluvní strany, odsouzení k trestu odnětí svobody na území druhé smluvní strany, předávají k výkonu trestu odnětí svobody na území smluvní strany, jejímiž jsou státními občany, v souladu s Úmluvou. Podle článku 31 odst. 2 Smlouvy se podle Úmluvy postupuje i v případech, kdy odsouzený v době podání žádosti o předání k výkonu trestu odnětí svobody se již nachází na území dožádané smluvní strany.

To znamená, že i v případě, jako je posuzovaná trestní věc odsouzeného E. Ž., který se nachází v době podání žádosti o předání k výkonu trestu na území České republiky, kde má být trest vykonán, musí být splněny podmínky Úmluvy, tedy musí být mimo jiné zjištěno, zda odsouzený, popř. jiná osoba uvedená v článku 3 odst. 1 písm. d) této Úmluvy, s tímto předáním souhlasí. Přitom musí jít ve smyslu článku 7 Úmluvy o souhlas dobrovolný, učiněný s plnou znalostí právních důsledků.

Podle názoru Nejvyššího soudu ČR, v případě, kdy je odsouzený na území státu, kde má být trest vykonán a jehož je občanem, musí z prohlášení o souhlasu s předáním k výkonu trestu být patrno, že si je vědom i zvláštních právních důsledků vyplývajících z této právní situace. Jde o to, že podle právního řádu dožádané strany nemůže být vlastní občan vydán k výkonu trestu do státu, kde byl

trest uložen. Z toho vyplývá, že v případě odepření souhlasu odsouzeného s předáním nemůže být výkon uloženého trestu zajištěn mezinárodní spoluprací mezi Slovenskou republikou a Českou republikou. Setrvá-li odsouzený na území České republiky, výkonu uloženého trestu se odepřením souhlasu tedy může vyhnout.

V této věci je však z protokolu sepsaného Okresním soudem v Lounech dne 19. 1. 1995 ve Věznici Nové Sedlo patrno, že odsouzený při udělení souhlasu vycházel z domnění, že trest odnětí svobody uložený soudem Slovenské republiky může být vykonán jak v České republice, tak ve Slovenské republice. V tomto protokolu je totiž uvedeno: „K dotazu dle žádosti Okresního soudu ve Spišské Nové Vsi ve věci 1 T 239/90 tamního soudu E. Ž. uvádí: Trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, který mi bude nařízen v souvislosti s odsouzením Okresním soudem ve Spišské Nové Vsi, chci vykonat na území České republiky, mám tu trvalé bydliště a hodlám zde bydlet i nadále."

Vzhledem k tomuto nedostatku ve splnění podmínek předání k výkonu trestu Nejvyššímu soudu ČR nezbylo, než návrh Ministerstva spravedlnosti ČR na uznání uvedeného rozsudku Slovenské republiky na území České republiky podle § 384a tr. ř. zamítnout.

Toto rozhodnutí však neznamená, že by v případě odstranění uvedeného nedostatku na žádost Slovenské republiky nebylo možno předložit návrh na uznání citovaného rozsudku soudu Slovenské republiky Nejvyššímu soudu ČR znovu. Nelze vyloučit, že odsouzený z důvodu dobrého vypořádání svých vztahů se Slovenskou republikou raději bude souhlasit s výkonem tam uloženého trestu v České republice, i když bude vědět, že k výkonu tohoto trestu nemůže být Českou republikou vydán.

Souhlas s výkonem trestu v domovském státě by mohl v takových případech připadat v úvahu zejména u odsouzených ke krátkodobým trestům, kteří mají příbuzenské vztahy k občanům Slovenské republiky a chtějí je navštěvovat. ?